

I disse to Hovedpunkter er det mig en Trang at give min Tilslutning til det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds, og jeg vil dertil føje i Anledning af en Ytring af den højtærede Forsvarsminister, at det ikke er saadan, at der er Spørgsmaal om her at opstille utopiske Fordringer, som ikke kunne fyldestgøres. Nej, Spørgsmaalet er kun om ikke her ved en partiel Reform at fastslaa noget, som har temmelig sikker Udsigt til at blive staaende i den endelige Reform. Om det end ikke kan siges, at der er Tilbageskridt i det, der er foreslaaet — med Hensyn til det enkelte Punkt, hvori den højtærede Forsvarsminister var uenig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds, kan jeg jo trygt overlade til denne sidste at give Svar —, kunne vi dog ikke se bort fra den Fare, at vi fastsætte noget her, som vi kunne være temmelig sikre paa vil blive staaende i den endelige Reform. Jeg tror, at indlade vi os paa at gøre Omraadet for den militære Jurisdiktion saa vidt som her foreslaaet, slippe vi ikke fra det i den endelige Reform. Det vil have sin store Betydning, navnlig — det blev allerede berørt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds — med Hensyn til Pressesager, og ved disse for Spørgsmaal om Værneting for politiske Forseelser. Her kommer Grænsepunkter for Anvendelse af Nævninger eller Udelukkelse af disse. Lovforslagets Bestemmelser ville afskære os fra at faa Nævninger anvendte i Sager, der efter hele deres Karakter og Grundlovens Aand skulde være undergivne Nævninger. Derfor tror jeg, at i disse Hovedpunkter, som efter mit Synspunkt bleve godt og tilfredsstillende omhandlede af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds, skulle vi vogte os for nu at gaa med til noget, som Lovgivningsmagten sikkerlig vil have vanskeligt ved at komme fra, naar vi skulle have den endelige Ordning.

Foruden dette er der kun et Par Enkeltheder, jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Med Hensyn til Krigsretternes Sammensætning vil jeg ikke kræve, at vi her skulle søge at gøre nogen

Forandring. Men den højtærede Forsvarsminister har i sit Forslag angaaende Appellinstansen indført noget, som jeg tror med Nytte kunde anvendes ogsaa paa Krigsretterne i første Instans, nemlig dette, at Overkrisretten ikke skal være en Ret, der bliver fastsat for hver enkelt foreliggende Sag, men en Ret, der har en vis Permanens, idet den udnævnes for det Tidsrum, som bliver fastsat ved en Anordning. Paa samme Maade vilde det vistnok være hensigtsmæssigt, at Krigsretsdommernes Funktionstid ikke var begrænset til den enkelte Sag, men at der ved Anordning blev fastsat en Tid, for hvilken de udmeldte Krigsretsdommere skulde fungere. Der vilde derved hos Dommerne komme mere Øvelse i, mere Tilvænning med Forretningerne, hvilket vilde gavne Sagerne Paadømmelse.

I Forbindelse hermed vil jeg nævne en anden Ting. Krigsretsdommerne blive nu for hver enkelt Sag, for hver Gang de skulle træde i Virksomhed edfæstede. Det er et Misbrug af Eden og ganske uhenigtsmæssigt. Ved det Forslag, den højtærede Forsvarsminister har forelagt, bestemmes der med Hensyn til den ny Overkrisret, han foreslaar — men i Stedet for hvilken jeg haaber, at vi skulle faa Højesteret —, at Overkrisretsdommerne kun skulle edfæstes den første Gang, de træde i Tjeneste. Naar de ere blevne edfæstede, ere de tjenstdygtige Dommere i enhver Sag. Dette bør aabenbart indføres ogsaa for Krigsretterne.

Og hvad selve Edsaflæggelsen angaar, maa jeg sige, at det er en Sag, som ogsaa fortjener at faa en Forandring. Edsaflæggelsen, saaledes som den sker endnu efter Krigsartiklerne af 1683 og Krigsretsinstruksen, er i den Grad forældet — ogsaa oprindelig meget ufuldkommen —, at den absolut bør forandres. Der er først det underlige derved, at den, der skal aflægge Eden, i Virkeligheden ikke er den, der aflægger den. Det er Auditøren, der fremsiger det sværgende Tema, og den, der aflægger Eden, siger blot Ordene „saa sandt hjælpe mig Gud“ bagefter. Saaledes er det foreskrevet i selve Tjenestereglementet. Og Eden selv er efter Nu-